ADRIAN ERBICEANU

DIVINA TRAGEDIE

EDITURA TRIBUNA
SIBIU
2004

Grafica: Adrian POPESCU

© Toate drepturile rezervate autorului.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă fără aprobarea expresă a autorului sau a reprezentanților săi, cu excepția scurtelor excerpte necesare articolelor critice.

Dedicaţie

Poporului român,
cu plecăciune.

Autorul

Cuvânt înainte

În spațiile Revistei Transilvania o să regăsiți, într-un serial poetic, capitolele unui interesant volum liric, în lucru, care are un titlu incitant: "Divina Tragedie". Autorul, Adrian Erbiceanu, ne face părtaşi şi martori la o mini-replică modernă şi actuală a unei celebre creații dantești – "Divina Comedie". Poetul ancorat în alt spațiu istoric, cu o altă atitudine, având valențe civico-literare, dorește să ne convingă, că oferă un registru poetic aparent facil şi totuşi distinct, încărcat de formula intimității poetice. "Divina Tragedie" este un periplu dintr-o epocă apusă, spre o epocă revolută, dar plină de sechelele tovărăşiei politice. Mai mult, suntem puşi în fața unui rechizitoriu cu formule estetice. Erbiceanu nu uită în jocul poetic să presare judecăți cu valabilitate universală.

Părăsind cetatea-i de fildeş, poetul se încumetă să coboare în vâltoarea vieții. Partizanatul politic şi filosofic este regăsit aidoma creației lui Dante, a lui Hugo şi Tolstoi şi nu în ultimă instanță creației eminesciene.

Erbiceanu ne poartă în somptuoase habitaturi istorice, transpunându-se în diferite ipostaze, de multe ori comune şi nouă, alternând, când pătimaş, când indiferent şi rece, când om, când în haina luceafărului. Cert este un lucru: creația lui, derulată în cele XIII capitole, ne întăreşte convingerea că suntem practicanții expresiei libertății.

Personalități cunoscute politicii şi istoriei noastre sunt zugrăvite de cronicarul-poet, oferindu-ne o litografie a comportamentului uman.

Versurile, uneori prozaice, au virtuți plastice, fiind adevărate spații scenografice care îşi aşteaptă actorii.

Fonetismul versificatorului poartă aceeaşi amprentă dinamică.

Perechea poetului "Divinei Tragedii" se doreşte a fi un vizionar. Poetul nu ezită să folosească în versificație tente burleşti, tonul popular sau cel elevat, cum nu ezită să pigmenteze creația cu geologicul cuvintelor.

În tot acest peisaj transcendental Erbiceanu foloseşte temele şi pentru o radiografie a moralității societății. Simbolurile dau eterogenitate volumului "Divina Tragedie", dar şi o factură parnasiană savantă. Astfel, "Divina Tragedie" devine tragedia cotidiană.

D. Popescu

Textul a fost preluat, cu aprobarea autorului, din Revista Transilvania (nr.1/2004).

Scrisoare către cititor

Pe fiecare filă a cărții care-o scriu
Las sufletu-mi să cearnă tăcere şi pustiu;
In fiecare urmă, pe drumul ce-l străbat,
Se-aşează praful vremii, precum un greu lăcat.
E-n toate-o-nlănțuire ce-ncerc să o dezleg
Când vremea se încoardă şi mă cuprinde-ntreg
Şi nu-mi lasă răgazul cu mintea să m-adun,
De parc-ar vrea să spună ce n-aş voi să spun.

Dar nu ştiu cum se-ntâmplă, că nu mi-e-n obicei
Să mă aşez la masă când bate ora trei
Rând după rând să-nşirui, de nu mă pot opri
Decât târziu, când noaptea s-a prefăcut în zi;
Când gândurile toate, captate într-un mit,
La pragul dimineții mi s-au orânduit
Şi s-au lăsat să cadă - din greu, către mai greu -
Pe tot ce mă-nconjoară. Şi pe trecutul meu.

Văd umbre ce se-adună, pierdute, fără glas.
Să fie oare viața, atât cât mi-a rămas?
Că nu mai ştiu din suflet ce neguri să discern,
Ce adevăr mi-e cale, cât drumui prin infern
Şi lumii în ce rosturi înalte m-am deschis
Cum visul către viață şi viața către vis.
Că-n cele ce urmează e-atâta adevăr -
Încât de-ar fi cu forța de el să mă dezbăr -
N-aş mai avea din mine nimic să mai aleg
Când umbrele m-or prinde şi cotropi întreg.

Trecut prin ani de pâclă -orânduiți cețos -
Ca viforul ce bate şi te pătrunde-n os,
Natalele meleaguri le-am străbătut avid
Cercând a înțelege ce pot; şi să decid
De am sau nu putere să le aşez la rând
Pe foaia ce stă gata să ardă, fumegând...

Bat clipele din aripi, torcând în jurul lor
Un iureş, ca o horă în ritm absorbitor,
Ce mă ridică-n trepte, din ce în ce mai sus...
C-atâtea se cer spuse şi încă nu s-au spus.
Îmi fac doar datoria, acuma, când descind,
Cercând povestea vieții în pagini s-o cuprind,
Cu gândul că, la vremea când anii ne-or cerni,
Ne-om depăna aleanul -poveste- la copii...
Iar ei purtând lumina -cuvânt, după cuvânt -
Vor da de-o umbră caldă. Şi-o urmă pe pământ...

Adrian Erbiceanu

DIVINA TRAGEDIE

CÂNTUL I

Ɛ-o noapte ca şi altele. Sau, poate,
Grav, speriat de glas de cucuvele,
Cercam, în van, s-o dau pe jumătate,

Spre relaxarea gândurilor mele,
Când mintea mea, prin ea desferecată,
A constatat că noaptea n-are stele…

De-aşa întunecime-vinovată,
Cu ochi codoşi şi gata să împungă,
Inima s-a oprit defibrilată.

Dar până unde poate să ajungă
Acest izvor de pură nebunie,
În noaptea care se vădea prelungă ?

Păream o-ntrunchipare de stafie,
O umbră, ca un cerber care latră,
Intr-un acces de aerofobie.

Abia atunci dublura-mi idolatră,
Epuizată de alergătură,
Căzu, împiedicându-se de-o piatră.

Târziu, când, revenit din căzătură,
Ne-ncrezător îmi pipăiam “divanul”,
De spaimă mi-am pus mâinile pe gură:

Ce-aduce clipa nu aduce anu’ !
În fața mea, ca revenit din vise,
Stătea înțepenit G.Topîrceanu.

Citind îngălbenite manuscrise,
Într-un delir de mută admirare,
I-am fost căzut în brațele-i deschise.

(Majestic, gestul de coabitare
M-a-ncredințat, sub negura adâncă,
O poliță că am de-asigurare.

La urma-urmei, adormit pe-o stâncă,
El l-a urmat pe Dante Alighieri
Pe drumul ce-l mai ține-acolo, încă.)

Surprins de mizele asocierii,
-Şi-nchis în gândurile ei meschine -
Nedumerit şi-n spasmele durerii,

Machiavelic s-a uitat la mine:
-“Ce *lele* ți-au sortit să vii încoace,
Şi cine te-a trimis la mine? Cine ?”

Plăpând - ca puiul proaspăt din găoace,
Care se-ncurcă încă pe picioare -
Făcui ce fac atâtea dobitoace,

Când noaptea sunt pierdute pe cărare.
Surprins, atuncea realiză Maestru’
Că sunt şi eu o “umbră” gânditoare

Şi c-am ajuns până la el pedestru.
Înțelegând că n-am făcut-o-n glumă,
De pe tăcere ridică sechestru’ :

-“După cum văd, străine, eşti din humă !
De ce te-nvârți prin noapte, cum fac furii,
Când, între ei, de foame, se sugrumă ?”

-“Maestre-am zis, surprins, din colțul gurii -
Aceste locuri nu-mi sunt cunoscute
Şi nu-s pornit pe semeni să-i înfurii;

Dar nu găsesc pe nimeni să m-ajute
Să ies din nesfârşitul întuneric,
Lumina iarăşi fața să-mi sărute…”

Străfulgerat am fost de-un râs homeric:
-“Pe unde mi te crezi că eşti băiete,
De te învârți prin spațiul ezoteric ?

Ai scris şi tu vreo două-trei versete
Şi crezi, deja, că poți vedea “Lumina”,
Când tot ce-ți stă în față-i un perete ?”

Nepricepând de unde-mi scoate vina,
Descumpănit, alunecai pe spate,
Că-n pieptul meu se cuibărea anghina.

Imperceptibil, gânduri vinovate
M-au cotropit. O forță ireală
M-a rupt din mine şi din realitate;

Departe, ca o mână virtuală,
Trasându-mi calea mea ispăşitoare,
O creastă se-nălța spiroidală,

Ca într-un joc ascuns, de ursitoare:
Doar eu şi muntele ce-mi sta în față -
Poveste, nicidecum întâmplătoare.

“Stăruitor cum sunt, e-o flecuşteață,”
Mi-am zis, cu mâna strâns ținând de rampă -
”Ajung acolo până dimineață!”…

Sus pe-nălțime pendula o lampă…
Iar eu, pornit cu forțe înnoite,
De bucurie n-am avut o crampă !

Entuziast şi-atras ca de ispite
Pornii să mă îndrept către coline,
Urmat, bizar, de vorbe tâlcuite:

-“Pe cine vrei să păcăleşti? Pe cine?
Câinii trezind, cum bați din poartă-n poartă,
Cum vei scăpa de *haita* lor, străine?

Eu către el : -“Mi-e judecata dreaptă.
La ce-aş putea râvni în miez de noapte ?”.
El mie: -“N-ai habar de ce te-aşteaptă !

Nu-i ăsta drum de miere şi de lapte!
Stârneşti, fără să vrei, o odisee,
De te porneşti, grăbit, spre miazănoapte,

Când noaptea-nvălurită nu se-ncheie”.
I-am râs în față, ca de-o glumă bună,
Pornind-o, manifest. Ca pe-o alee.

-“Nu-ți pune viața pentr-un vis, arvună,
Tot ce ajunge, sus-acolo, moare!”
Atâta a mai apucat să spună

Şi drumul îmi fugea pe sub picioare...

CÂNTUL II

Scăpat de umbra ce-mi stătea în cale
Pornii să urc făr' a privi în urmă,
Eliberat din lumi materiale.

În jurul meu simțeam că lacom scurmă
Un gol enorm de aer, simptomatic,
Şi că în mine liniştea se curmă.

Peisajul opresiv şi enigmatic
Se prelungea în fața mea întruna,
Pulsând prin gândul meu, melodramatic.

Şi-atunci văzui că nu apare luna -
Exact când trebuia să trec culoarul
Ce ocolea, agale, văgăuna.

"De ce abandonasem sanctuarul
Atât de liniştit şi agreabil,
Când nu zărisem decât Felinarul ?"...

Mă furişam prin golul deplorabil
Paşii-nşirându-i unul câte unul
Şi clănțănind din dinți, de frig, probabil...

“O, de-aş ajunge să găsesc cătunul
Ce luminează ca un far, departe”...
Mi-am zis în gând îmbrățișând zăbunul;

(O-mbrățișare între vis şi moarte,
Ca pendularea unui tâng de clopot
Rătăcitor prin vremile deşarte).

Atunci am auzit un fel de tropot
Adus de-un vânt prevestitor de ploaie,
Un freamăt viu, reverberat în ropot,

Parcă de arbori ce se încovoaie;
În mine, umed, tremura pământul,
Ne-ncăpător de-atâta hărmălaie,

Făcându-mă să am presimțământul
Că nu alunec singur spre pierzare.
Aşa mi-o fi fost scris deznodământul!…

Handicapat de-atâta contractare,
Văzui o umbră că se întregeşte,
Cu largi tendințe asimilatoare,

-De val turbat, care în țărm loveşte-
Bezmeticind cu forță anonimă,
Prin ploaia ce pornise mocăneşte.

Credeam că-s martor la o nouă crimă,
Când umbra prinse-n ea a se divide
-Spectacol introspect de pantomimă-

Cu rezonanțe şi gâlcevi sordide,
Ca-n filmele, candid-americane,
În care toate fetele-s gravide.

Dar, să revin la vremi contemporane!…
Înțepenit pe-acelaşi loc, de frică,
Priveam cum umbra devenea coloane

Ce inimaginabil se ridică,
Pe-o muzică, impus patriotardă,
Menit’ a “drege” tot ce alții strică.

Încercuit de zgomotoasa hoardă,
Mă revedeam, ca-n timpuri de restrişte,
Cu baioneta stând, în post, de gardă,

Când nimeni n-avea voie să se mişte…
Reverberând, o voce, ca-n tunele,
Furtuni în mine izbuti să işte:

-”De unde ai venit aici, rebele ?
De ce nu stai în rând cum stau cu toții
Când pâinea se împarte pe cartele,

Aşa cum fac, normal, toți patrioții ?”
-“Păi, să vedeți…” am început, cu teamă,
Să nu mă creadă înrudit cu hoții.

-“De unde ai venit şi cum te cheamă ?...
Nu-i timp de *şcene* impresionante
Şi nici de fandoseli de panoramă…”

-“Sunt rătăcit!…” -“Iluzii aberante!…
N-ai ascultat *Discursul*, cum se vede,
Referitor la minți recalcitrante!…”

-“Sunt rătăcit!…” -“Şi nimeni nu te crede !
Hai, intră-n rânduri, iute, camarade,
Că forța noastră sigur va succede

Cu toți de ne-om uni pe baricade!…”
Exacerbat de vocea lui crescândă
„...E caddi comme corpo morto cade.”[1]

“Cine era şi ce voia să-mi vândă ?”
Mă întrebam, ținându-mă de şale,
Prin noaptea, viclenind, ce sta la pândă,

Când, revenit, mă strecuram spre vale,
Ca şansă unică să scap de visul
Unor intenții irației.

“În sus, lung adulat, sta Paradisul,
În jos, ştiam deja ce mă aşteaptă...
Ce-aş fi putut în mine, indecisul,

Găsi să fac, să fie curba dreaptă ?”
Aşa mă întrebam, mergând pe-o dungă -
Pe dunga clipei dintre gând şi faptă,

Puterea drămuind-o să-mi ajungă.
“Ce bine c-am scăpat de utopie
Că, până sus, mai este cale lungă!…”

Şi s-a-ntâmplat atuncea să învie
Un freamăt ca de frunze scuturate,
Când toamna se aşterne pe câmpie;

C-un iz de crud şi de singurătate,
Un aer gata să se descompună
Trăgea de toate spre eternitate.

Cum nor cu nor, când peste văi se-adună,
Ca fulgerele demoralizante,
Avid prevestitoare de furtună,

În fața mea stătea: IL COMANDANTE.

[1] „...Şi am căzut precum cade un trup fără de viață" (it.),
(Dante, *Infernul*, cântul V şi Topîrceanu, *Stanțe apocrife la Divina Comedie*)

CÂNTUL III

Nu ştiu dacă vreodată aş concepe
Să răspândesc ceva în lumea largă
De n-aş avea idee cum se-ncepe…

Păreau în juru-mi toate că aleargă
Purtate de o mână nevăzută,
Ca sufletul ce zace-ntins pe targă

Când, biruit, căzut de pe redută,
Pe ultima suflare delirantă,
Martirizat, poporul îl salută…

Crispat de starea abracadabrantă,
Prin neguri încercam să văd Fantoma
Ce mă ținea în starea palpitantă.

(Aşa cum unii-au încercat cu Goma!)…
Prin densitatea grea şi monolită
Mă şi vedeam, sub cheie, la „Sodoma",

Restructurat, compact, în stalagmită,
De forțe distructiv-incoerente,
Anihilând ce nu puteau să-nghită.

Cu simțurile toate convergente
Spre-acelaşi țel, eliminam prezentul
Ca singur vinovat de incidente.

Dorind pe adevăr să pun accentul,
Motiv cătam în mine de vreo oră
Când brusc văzui, în fața mea, “Sergentul”.

Părea acelaşi ce, rănit, în “horă”
De-Alecsandri în drept repus, cu pana,
Avea sumanul rupt. Şi-o auroră

Îl lumina ca să-i aline rana.
Părea... dar stam în ambiguitate :
Ruptura ascundea sub ea “sutana”,

Plus alte multe găuri mici, în spate,
Făcându-te să crezi, prin exponență,
Că i-ar fi fost, post-mortem, acordate…

Deci, dacă nu-i găseam apartenență
Sergentului – erou din poezie,
Ce altă inconformă “eminență “

Ar fi putut în fața mea să fie ?
Aşa mă perpeleam privind “Sumanul”
Ce drumuia prin groasa prăfărie…

Mi-am zis atunci : “Să ştii e Căpitanul
Ce l-am avut un an întreg la şcoală”…
Dar nu a fost a fi Pretorianul,

C-avea o fire excesiv domoală!…
“Atunci să ştii că este Colonelul !”
Dar şi aici aveam o îndoială :

De câte ori făcea , în zori, Apelul,
Înțepenea cu mâna la caschetă
Ca să salute cu onor drapelul;

Ori “Umbra” tâmpă de marionetă,
Părea să facă-un semn, incorigibil,
C-o mână evident analfabetă,

Sperând s-atingă tot ce-i intangibil
Prin fluturarea ei paranoidă.
“O fi Generalisim ?”…Imposibil !

El, la Madrid, demult e pălămidă!...
Exact, atunci, o voce-acuzatoare
Mă deşteptă din starea mea morbidă :

-“Ce cauți, singur, noaptea pe cărare ?”…
Nu mai găseam în sinea mea putere
Să scot vreo vorbă de argumentare.

-“Nu ştiu…Sunt rătăcit …Printre unghere
Nu văd nimic…Mă simt ca un orbete
Ce n-a luat măsuri de prevedere

Şi a intrat cu nasul în perete”…
La care el, părând să nu audă :
-„Cum de te-ai rătăcit, pe-aici, băiete?”

Cămaşa de pe mine era udă…
„Am să ordon să vină Politrucul
Şi-n Unitatea lui să te includă”…

Căzut în prosternare, eu, năucul,
Nu-nțelegeam în care Unitate
Voia să mă-ncadreze “vălătucul”.

Ce Eră clară de insanitate !
-“Ascultă! - şi se-ntoarse către mine -
Eşti ud !”…-“Cum vezi !”…-“Atunci eşti vietate !”

Şocat, impulsuri alergau prin vine
Cum aprige rafale de furtună…
-“*Pretene*, *io* de când te-aştept pe tine!

Mi-e scris ca într-o noapte fără lună
Puterea mea, din nou desferecată,
S-o fac în mine să se recompună”.

Am ridicat privirea-ngreunată
De frigul ce-mi trecea prin epidermă
Şi mă vedeam, pe timpuri, la armată,

Cu pasul drept şi cu privirea fermă,
Când nu aveam nevoie de infuzii
Şi nici de-o-nvelitoare izotermă.

Pe când acum - în marea de confuzii -
Hipnotizat priveam “Necunoscutul”
Ce îmi stârnea atâtea deziluzii.

Eram pe cale să-i acord salutul
Doar să mă lase, dezlegat, în pace,
Să-mi pot privi în linişte trecutul…

Dar nu a fost să fie cum mi-ar place!
C-un singur gest mă ridică-n picioare
Ca-mpins de forțe largi, demoniace.

-“Urmează-mă!”… Mergeam spre-anihilare !
Părea, precum un val, că se ridică
O Umbră, ce creştea mereu mai mare…

Pe când a mea era… mereu… mai mică !

CÂNTUL IV

Ce căutam prin noaptea asta rece,
Pe căi pe care numai ursul suie,
Când nu aveam cu cine mă petrece ?

Păream un somnambul pe-o cărăruie,
Urmând o umbră degenerescentă,
Către o nu ştiu care cetățuie.

Prin ploaia încă grea şi persistentă,
În mine mă-nchideam ca o moluscă,
Stupefiat de forța insurgentă.

Aş fi dorit să pot să-i spun, în plus, că
Nu sunt erou şi nu-s de pus în ramă,
"Zaharisit "să fiu de orice muscă,

Natura când, din zborul ei, o cheamă.
Aş fi dorit…dar mă țineam cuminte
„... Precum se ține puiul după mamă "[2]

Când ordinul "de sus" căzu fierbinte:
-"Opreşte-te !" Şi m-am oprit pe dată,
Răspunsul negăsindu-l în cuvinte.

Un nod mi se-nfundă în beregată
Şi nu puteam o iotă a-nțelege
Cu judecata-mi anesteziată.

-“Băiete-ascultă, n-ai de unde-alege!
Destinul, care mi te-a scos în cale,
De mult era întipărit în Lege;

Să uiți de-acum de griji materiale!
Misiunea noastră nobilă e scrisă
Cu drepturi clare, *constitu - ționale*”.

-“Care misiune ?”…-“Ține-ți gura-nchisă.
Ai să vorbeşti când ți s-o da cuvântul!…-
Există o versiune compromisă ,

La care nu mi-am dat consimțământul,
Transpusă-n versuri de-un *Omer* - se pare -
Să aibe ce preda Învățământul…

Era un timp perfect de-organizare,
De muncă în comun şi unitate,
De Țară Nouă, descălecătoare,

Când frate se alinia cu frate,
(Nu toți egali, dar asta ce contează
Când pe lozinci scria: Egalitate ?!)

Urmam, pe-atunci, un obicei de bază :
- *Find io* Mai Mare peste tot ce mişcă -
Tot capul ce n-ascultă se scurtează !

Cu caii înhămați mereu la brişcă,
Trasam comenzi de-alungul şi de-a latul
Şi totul se-nvârtea ca o morişcă,

Până-ntr-o zi! Luat cu “înhămatul”,
N-am observat un cap că se ridică
Şi împotriva mea asmute “Satul”,

Cu o chemare Anti-Bolşevică !…
De-atunci, scurtat, eu stau pe osuare,
Iar el, în locul meu, numit Vlădică!...

Tu eşti speranța mea de scadențare!”…
O, Doamne, cu ce grabă trece timpul,
Vecii, de mii de ani, într-o suflare,

Ca țipătul când te pătrunde ghimpul…
Înmărmurit stăteam, ca-ntr-o agendă,
Pe când în fața mea, închis, Olympul,

Pe înălțimi părea că se suspendă,
Să am ce spune, pruncii când or creşte,
Cum am călcat pe trepte de legendă.

-“Ce pot să fac ? Nu eu, ci El vorbeşte!
Cât sunt sub vremi, nu am nici o putere
Să schimb ce vremea, aprig, vremuieşte”.

-“Nici nu-i nevoie; tot ce ți se cere
E să te ții pe drumul de pornire,
Pe vârf s-ajungi în plină *Priveghiere*”.

-“Atâta tot ?”…-“O clipă de…gândire :
Cu *Sfinții* nu te joci cum vrei, copile!
Acolo, sus, e-o mare învrăjbire ;

Să concurezi *Puterile* ostile,
Imaginează-ți mii de subterfugii…
Şi-adu-mi armura ce-o pierdu Achile!”

-“Armura ?…Arma mea e arma fugii!
Cum pot pătrunde singur în cetate ?”
-“Eşti viu! Au să te-accepte *Săpălugii* ;

La toți s-arate vor că au dreptate!”
-“Dar ce le spun să-mi dovedesc motivul,
La uşa lor bătând pe înnoptate ?”

-“Fii inventiv, nu face pe naivul !…
Găseşte-ți o prezență feminină,
O Dulcinee sau… Alternativul,

Că nu contează cin’ ți-e “Concubină”,
Atâta timp cât poți intra pe uşă
Şi poți susține că a fost virgină!”

-“Dar n-am pe nimeni !”…-“Ia o țigăncuşă,
Scorneşte-un nume…Spune-le :…ELENA!”…
-“E prea bătrână”. …-“Zi că ți-e mătuşă !”

-“Mă pui să mint”…-“Şi unde-ți şade jena ?
Ține-o ‘nainte, fără nici o teamă.
Şi... intră-n legătură cu …ANTHENA!”

Simțeam, din nou, că totul se destramă,
Că sunt "un nu ştiu ce", lăsat în ploaie,
O comedie transformată-n dramă,

Pe-o scenă încropită din noroaie.
-"Hai, mişcă-te, acuş începe *Hora*
Şi-au să închidă poarta la *Căsoaie*,

Când miezul nopții o să-şi bată ora!
Pe scut, victorios, s-aduci Armura,
Spre mântuirea mea! Şi-a *Tutulora* !"…

Voiam să țip, dar nu mă ținea gura !

[2] (G.Topîrceanu: Stanțe apocrife la Divina Comedie, ultimul vers, cap.I)

CÂNTUL V

Acelaşi drum cernit aveam în față
Şi-aceeaşi ploaie neîndurătoare.
Dar "luminat" eram, ca de-o povață,

De vocea aspră, stigmatizatoare,
Care-mi trasase, "clară", o misiune
Lipsită de orice coordonare.

Fără iluzii sau comprehensiune,
Mă şi vedeam făcând-o de ispravă,
Spre profanarea numelor străbune…

Mergeam având o-nfățişare gravă,
- Cu nodul gâtuit, strâns la cravată -
Precum năimiții care pun otravă,

Sentința să ți-o facă uşurată,
Când dimprejur, priviri insidioase,
Misiunii-ndeplinite-i dau răsplată…

Acelaşi frig mi se-nvârtea prin oase,
- In rătăcirea mea neomenească -
Trudind, în van, s-ajung la nişte case,

Când paşi în urmă prinseră să crească.
Surprins că un intrus îmi strică planu'
Mă repezii c-o forță nefirească,

Să-i răsucesc intrusului gâtlanul…
C-o mină calmă, prevenind o crimă,
În fața mea sta, iarăşi,Topîrceanu.

-"Ți-e şansa de a reuşi infimă!
Cu mutra asta excesiv de dură,
N-o să-ți acorde nimeni o centimă

Şi nicidecum să-ți vândă o …*armură* !" …
-"Să-mi vândă ce?!" -"Nimic!…Sunt *Interpretul* !…"
-"Nevoie n-am de mijlociri ! Te-ndură !"...

-"De ai sau n-ai, aici e mort secretul !
Tocmit sunt să te duc la destinații,
- Cu toate că de mult e gol bugetul ! -

Mă miră, doar, că ai intrat în grații,
Cu tot aplombul tău fără pereche,
Recunoscut pentru... *Gratificații*".

-"Ascultă!…" -"Ştiu, povestea este veche,
Dar uită pe moment diplomația
Şi bagă-ți "mini-fonul" în ureche;

Cel ce a inventat "Hulubăria"
Nu a făcut-o doar de argăseală,
Ci–n mâini să țină strâns Birocrația.

El vrea s-audă orice Burtă-goală,
Ori, pe vreun Îmbuibat, când se ridică
Cu gânduri, încolțite, de răscoală"…

-"Maestre, văd că viața se complică !
Cu-aşa ghidări de *pură* Sanctitate
Cine-ar avea curaj să-l contrazică ?"

-"E ordin dat deja pe Unitate :
Căprar ai fost numit de Cel mai Mare,
Să te aducă-n actualitate !"

-"Căprar ?…Dar asta sun-a degradare !
Nimic, din tot *ce-a fost*, nu se prezervă ?"…
Dar, evitând o nouă confruntare,

Mi-am reclasat părerea în …rezervă.
Ştiam, din cătania mea uitată,
Că dacă taci mai nimeni nu te-observă,

Chiar când prezența ta-i justificată…
-“Hai, mişcă-te Căprare ,haide, iute,
Că ne aşteaptă-n vârf o Cazemată !”…

Simțeam cum vântul spadele-şi ascute,
Forțându-mă să pot menține pasul,
Gata de-Atac în câteva minute.

-“O vorbă doar -am spus, trăgându-mi glasul-
Cu-*Armura* asta El ce vrea să dreagă ?
Cum poate deshandicapa impasul

In care a băgat o lume-ntreagă ?”…
-“La Troia, cred, Achile a pierdut-o,
Când nevoit a fost să se retragă…

De-atuncea nimeni nu a mai văzut-o ;
Avea puteri, se zice, cu toptanul,
Că tremurau toți cei ce-au cunoscut-o”.

-“Vai mie !,-am spus, privind Parnasianul -
Şi-acuma eu sunt cel ce m-am ales cu
Găsirea lui Achile Peleianul ?

Dar asta nu e ce m-am înțeles cu
Fantoma ce m-a luat drept chezăşie!…”
-“Fă-i o schimbare, spune-i Pele…escu,

Că poate-o fi vreun ins de el să ştie !”
Cu-aşa învățătură clară-n minte,
Mi-am zis : “Dă, Doamne, şi aşa să fie !“…

Prinzând puteri (şi-atras ca de plăcinte),
Am început s-alerg fără oprire,
Când ordinul sună : „Tot Inainte ! ”...

În fața mea deodată, o zidire -
Templu de vis, din vis se ridicase,
Ca semn final de supraviețuire.

Lumina, incredibil, inundase
Şi cea mai găunoasă-adâncitură,
În revărsări, excentric-voluptoase.

Sfidare de bun simț şi de natură !
Eram acolo eu şi... “Reformismul” :
El un Gigant, eu doar o stârpitură,

Ce-mbrățişa tradiționalismul.
(Handicapat, m-am prăbuşit în mine,
Crezând reîntronat Colectivismul !)

O voce-atunci căzu de sus : “Străine,
Oricine-ai fi, la poartă de se bate,
Intrarea este pentru orişicine,

Ieşirea numai…pentru cine poate ! “

CÂNTUL VI

*V*ină Zeiță şi dă-mi ajutorul,
Odată ajuns la Poarta cea mare,
Putere să am să fiu naratorul

A tot ce cu mintea clarvăzătoare,
Ai să mă-ndrumi să aştern pe hârtie,
De „Sus” de-o să am sau nu, aprobare!

Olympul, lăcaş de vis şi vecie,
E gata ca poarta să mi-o deschidă,
Să mă afunde în Mitologie;

Vremea ştiind cum, prin vremi, s-o desfidă,
Să-mi amintească de-acum înainte
Că viața noastră-i o efemeridă…

Cântă Zeiță şi pune-n cuvinte
Focul ce dă să stârnească văpaia
La gândul că printre “aşezăminte”

Mă voi vedea cu mătuşa Aglaia,
Cu Zeus, cu Ares, poate cu Hera,
Şi cu străbuna-străbunelor : Gaia!

Ce viață aş duce atuncea pe Terra !
Fără să-mi pese pe unde-s “guzganii”,
De ochii sticloşi căscați de Himera,

Sau alte nesătule dihanii,
Pe care de vrei, tu, să le “sanctifici”
Adaugă la verb cuvântul : “grijanii”!…

Povestea uitată poți s-o rectifici.
Istoria, chiar, de vor cronicarii.
Dar cum să-i uit pe cei şapte “magnifici”,

Cu Ana, Vasile şi…Teohari,
Cu care îmi burduşisem ghiozdanul
Pe vremea în care “Parlamentarii”,

În mâini cu secera şi cu ciocanul,
Trudeau să împingă tot ageamiul
Pe drumul prescris de “Transgeorgianul”,

- Sau, la Canal, de-i lipsea alibiul -
Memoria, dacă nu mă înşeală,
Sub privegherea lui Gheorghe Gheorghiu?

Fuga de teama corecțională,
Din zonele încă vag cunoscute,
- În care martor am fost din greşeală -

Ține cu totul de timpuri trecute.
Acuma, privind la poarta antícă,
Pe Zei îi aştept din prag să salute…

Vină Zeiță cu har şi dedică
Cântarea - ce simt că vrea să urmeze -
Acelor ce, acroşând fără frică,

Au vrut un popor să descătuşeze,
Lăsând zălog, pentru posteritate,
Viața lor tânără, pe metereze!…

La Troia, Sparta, sau altă cetate,
Oriunde întrezăreai “jambiera”
O voce striga : Nu bate! Nu bate!

Dar cel mai tare venea de la Gherla.
(Şi, să exulte accentul bezmetic
Din când în când, lătra…mitraliera).

-“Eu cred că parcursul ontogenetic
Are în viață o parte nescrisă!”
Îmi zise, Maestrul, peripatetic.

“Cât ai s-aştepți la o poartă închisă ?
Bate, de vrei ca să ai tot suportul !
Intrarea îți este, încă, permisă.”

Şi am bătut de-am trezit tot Resortul.
Un trăsnet căzu, atunci, elineşte,
Târând cu el un nonsens : -“Paşaportul !”...

Ca pe aripi de furtună ce creşte,
Când rătăcită îți este busola,
Mut stăteam, dar el mă-mpinse :-“Vorbeşte,

Că, altfel, la fund se duce gondola !”.
-“Cum, despre ce ?!”… Şi atunci “mini-fonul”
Mă scoase din criză : -“Zi-le Parola !”

-“Parola ?”…-“YES !, mi-a răspuns Francmasonul,
Spune-le tare cuvântul : ELENA,
Şi-o să te accepte tot *Parti…nonul* !”

O, Zeus, iarăşi mi-arăți avanscena
Cu Hector, Paris sau poate Achile ?!
O, Nu !, Şi-am zis: -“Ana !”, -“Care ?”, -“Perenna !”.

…În juru-mi toate pluteau volatile…
-”Doar o-ntrebare, cu mici amănunte,
De unde-o cunoşti pe fată , Gentile ?”

-“De pe Argeş, cum cobori de la munte !”…
C-un scrâşnet de fiare prinse-n rugină,
În față-mi se-nfiripase o punte.

Nici tu Paşaport , nici tu Carantină…
Simplu, cuvântul de îngăduință,
O treaptă între ce-a fost şi lumină.

-“Bravo băiete, halal sârguință!
- Vocea ascunsă-n ureche îmi spune -
Te voi promova la prima şedință!

Dacă continui cu persuasiune,
Pe mulți cred c-o să-i apuce leşinul.
Nu-ți *cade* nici o altă opțiune !”...

- „Hei, ai uitat că tu eşti pelerinul ?…
Poți trece, Căprare, zise poetul,
Misiunea ți-e clară. Ca şi destinul !

Nu aştepta să te-apuce regretul...
Dă mâna, asta-i o punte. Nu…Prutul !
Şi nu uita ce-a spus…Anahoretul !”

Cu ochii închişi, tatonând absolutul,
Prin poartă trecui, cu ascunse tendințe,
Inocent, ducând pe umeri Trecutul,

Şi-n față Pământul Făgăduinței !

CÂNTUL VII

*S*e poate, oare, Doamne, ca-n poveste,
Să las în urmă visele-mi himere,
Cu deraparea lor spre căi funeste?

Că o-ndrăcită forță îmi tot cere
Să mă descing în tabăra elină -
Semn de respect şi de apreciere...

Ce oare-ar fi putut să mă rețină,
Când m-am văzut trecut de pragul porții,
Îmbrățişat de valul de lumină?

În cumpănirea drastică a sorții,
Ne-ncrezător e ochiul în ce vede,
Dar, între vii, trecut prin strunga morții,

Vrei sau nu vrei, văzând, începi a crede !...
Şi avântat, simțeam din tălpi cum suie
O mitică putere, ce purcede

Ca semn divin, trasându-mi cărăruie
Spre turnul ce părea să nu oprească
Decât acolo unde vântul şuie.

-„ Maestre,-am zis- ce soartă-o să mă pască
Şi-n ce tărâmuri arse de istorii
Picioru-mi gol e dat să opintească ? ”

-„ Maestre !”-am zis. Dar el era „memorii” !
Nici urmă de răspuns nu da s-apară
Din fostele-mi conscripții peremtorii...

Dar, din ureche, vocea, mandatară,
Mă readuse-n lumea mea uitată,
C-o zarafie „*revolu-ționară*”:

-„Conform cu deciziunea adoptată,
Eşti promovat, având drepturi depline,
Prin *Ordinul de Zi* dat pe Armată.”

Atâta tot ?! Ceva zicea în mine
Că sunt pierdut, din nou, pe căi obscure,
False lucind în falsele lumine...

Păream înconjurat de o pădure,
De ape şi tăpşane luminoase,
De frumuseți ce mintea dau să-mi fure,

Şi case, cocoțate peste case...
Doar drumul nu voia să mi se-arate,
Încolăcit pe căi frauduloase.

Olympul, prins în chingi fortificate,
Sortit era-n vecie să rămână
Pietrificat. Şi-n imortalitate...

Deodată, din penumbre, o cadână,
Învăluită-n fuste lungi şi multe,
Mă prinse, fără voia mea, de mână.

Neînțelese, căile oculte,
De mii de ani, la fel sunt: neschimbate!...
Culpabile, nu ştiu de timp s-asculte.

-„ Ai bani ? ” -„ Nu am !” -„ Eşti o calamitate !...
Dar colo, în desaga aia, ce e ? ”
-„ Tot ce-a uitat Neculcea în *Cetate* ! ”...

-„ Ia fă-o-ncoa’! E dat aici să steie !”
Şi mi-o luă, nedându-mi a-nțelege
De pot sau nu să cred într-o femeie.

Ca din senin, nemaiavând ce drege,
Furtunile stârnite, în rafale,
Şi-mpleticite-n oasele-mi betege,

-Voind să frângă tot ce sta în cale-
Pe şapte limbi, ca şapte anateme,
Mă-mpinseră pe căi paradoxale.

„E Pythia ! O, Doamne, ce blestem e
Făcut de zei pe capul meu să cadă?
Că nu mai ştiu de cine a mă teme

Şi-orice copilă-mi pare o iscoadă !”
-„ Vino !” îmi zise vocea tenebroasă,
Pleznind precum un bici când se deznoadă :

-„ Ți-e drumul ca şi mintea găunoasă !...
Ce ți-e menit îți este scris în frunte !...
Nu-i pentru tine-n țară loc de casă !...

Cin’ te-a trimis voia să-ncerce-o punte !...
Nu căuta ce nu poți pune-n torbă !...
Ține-o spre *dreapta*, când o iei spre munte !...

Şi nu-ți schimba victoria pe-o ciorbă !...
Vad? Imposibil! Ca întotdeauna,
În cale n-o să-ți stea !...Nu scoate-o vorbă !...

Vor adevărul ? Spune-le minciuna !...
Acoper-o !, căci e *Securitară*,
Aşa precum ne-a învățat *Străbuna* !...

Când capul cade, partea sedentară
Se umflă în foale şi, din rol secund,
Iese şi se declară legatară,

Definitiv reîncolțind din prund !...
Atuncea, au s-o latre, lung, dulăii
Şi toți căței au s-o pupe-n fund !”...

Ireversibil - umbre, tâmpi, lingăii,
Se revărsau din gura copilandrei,
Ca flacăra pe marginea tigăii.

Încorsetat, în cutele meandrei,
Mă frământam să ies din toropeală
Ca din magia neagră a Cassandrei.

-„ Pe fruntea ta o stea *pentagonală*
Te poartă, implacabil, înainte,
Cum cea mai subversivă pungăşeală !

Să te retragi n-ai drum ! Dar, ține minte:
De vrei puterea ta să se remarce,
Menține-ți drumul tău de dinainte,

Nu cumva dracul *puii* să-şi înțarce!...
Şi caută-ți, pierdut, companionul...
Ia-o la drum şi nu te mai întoarce !”

Aveam în față, Doamne, Babilonul !

CÂNTUL VIII

Un babilon! Aşa păreau s-arate
Încrângăturile de legi-spirală,
De-adunătura vremii guvernate.

Mă tot codeam, cuprins de îndoială,
Văzând trei guri cum aşteptau deschise,
Să mă absoarbă-n foamea abisală.

„Spre STÂNGA să cotesc” - mi se prescrise,
De-acelaşi infailibil Disident,
Când „Ordinul de sus” mi se transmise,

Cu sentimentul că-s promovat Sergent.
Dar cum puteam să-mping drumul cu pieptul,
Când „Pythia” mă lăsase insolvent ?!

Ea îmi „vânduse”, sigură, conceptul,
- Legându-mă de el prin jurăminte -
Că DREAPTA e-n prezicere perceptul

De-a merge doar pe drumul dinainte.
Abandonat, zăceam pe-o întrebare
În golul ce-mi cutreiera prin minte,

Când, brusc, o genă, în reanimare,
Se deşteptă-ntr-un şoc imprevizibil,
Ghidându-mă pe calea de salvare:

Pe MIJLOC era drumul plauzibil,
Către acele ‘nalte destinații !
Şi, dus parcă de-un gând irezistibil,

- Catalizat de-avânt şi palpitații -
Mă şi văzui acolo, pe colină,
Martor unor suspecte tribulații.

(Dar, cum abia urcam pe serpentină,
Nu dezlegasem, încă, nici o iotă,
Din percepțiunea asta misogină.)

Plutea-n văzduh o „mână” mafiotă.
Olympul, tot, părea că se „traduce”
Într-o spoială pur fanariotă.

Ne-nțelegând pe care drum s-apuce,
Gândirea mea zăcea atrofiată
De recea rezemare pe uluce,

Când, din Neunde,-o voce-nzăbălată
Mă prinse, implacabil, în capcană,
Ca fata ce se lasă despuiată:

-„Eşti încurcat în gloata plebeiană !
Prescrisă ți-e direcția! Şi clară!
De ce îți mântui timpul de pomană ?!”

-„Maestre !”...Ca o umbră mercenară,
Descinsă dintr-un Parthenon sihastru,
Ceva m-a strâns, să nu mă piardă iară:

-„Sub care stea eşti năruit pilastru?
Că fără noimă mintea-ți pendulează,
Stârnind furtuni aproape de dezastru !”

-„Maestre, -am zis, ca omul spre amiază -
De când, la sfatul tău, trecui hotarul,
Oracolul mă *binecuvântează*”.

-„Oracolul ?!...Cine-a tocit amnarul,
Stârnind cicloane-n mintea ta de-un gram,
De nu-ți mai stă pe burtă brăcinarul ?!”

-„Maestre -am zis- e fata lui Priam.”
Un râs barbar, din vintre, în cascadă,
Mă învolbură ca frunzele pe ram.

-„Smaranda a voit să mi te vadă
Şi să te-atragă-n vale, la pârleaz,
Unde pe mulți i-a dus, dintr-o ocheadă,

În mreje prinşi... la greu şi la necaz !
Tu uită de *ferchezuita* fată
Ce aşterne-n drum marama-i de pricaz !”...

Năuc, un vânt porni pieziş să bată.
Parcă-ntr-o dungă şi la cotitură,
Lovind ca într-un zid de cazemată.

Murmure tâmpe, clocote de ură
Se-ncolăciră metamorfozate
Într-o urgie fără de măsură.

Dintr-un Nimic ajuns Enormitate,
Tot mai viril, mai versatil, mai tare,
Larma se-amplifică-n ferocitate,

Şi prăvălindu-se peste hotare,
Cu detunări şi fulgere livide
Deschise *drumul cel fără-ndurare.*

Valsând sinistru, *umbre vechi*, rigide,
Pe el, forțau Edilii să decidă,
În dezbinări şi lupte fratricide,

După legi noi avutul să-l dividă.
-„Ce faceți oameni buni ?!” – eu, cu sfială
Mă-amestecai cu umbrele-n coridă.

-„Nu te băga! Nu-ți fierbe nici o oală !”
Şi-aceeaşi mână, încă nevăzută,
Mă trase brusc afară din greşeală.

-„Ăştia se bat pe-o cauză pierdută!
Când s-a decis ca *bunul* să se-mpartă,
Tot omul şi-a văzut traista umplută;

Cine-a luat, când a ieşit pe poartă,
Azi huzureşte-n bine, fără teamă
Că punga îi va fi cândva deşartă.

Numai că *nihilismul* se înhamă
În lupte intestine, inutile.
Tu mergi pe calea ta! Calea te cheamă!

Ai înțeles ce ți s-a zis, copile ?!”...
Ca o furtună care se-ntețește,
Ca trăznetul dintre puteri ostile,

Vocea din urmă-n mine scormonește,
De parc-ar prevesti deznodământul.
-„Ce vor şi ăştia, ce le mai lipseşte ?”

-„Ce-aveau mai bun şi au pierdut: Pământul !”

CÂNTUL IX

*M*ergeam docil şi numărându-mi paşii,
Condus de-un *cicerone* reformist,
Pe care nu-l vedeam dar, ca hăitaşii,

Mă împingea din spate să rezist.
(Atunci am înțeles de ce şi Dante,
Cumva, fusese existențialist.)

Dar, cum mă răsuceam pe alte pante,
- Zorind cu fuga, să mă pierd din focul
Lăuntricelor voci halucinante -

Un fel de *camarad* mi-a fost norocul,
Cum şi *misiunea* care-ndeplinită,
M-ar fi scutit în *iad* să-mi rândui locul.

„Mi-a fost să fie viața bălmăjită
Prin ordin dat de „Sus”, de-*Un nu ştiu Cine*.
Dar dacă, bună-rea, mi-a fost ursită,

Nu eu pe ea o duc, ci ea pe mine”...
Aşa mă perpeleam, în submisiune,
Trecând printre „cuțite” caudine.

Urcasem, deci, pe-un munte-n recluziune,
Fără vreo şansă de negociere,
Contând, ca-ntotdeauna, pe-o minune

Ce-ntârzia să iasă la vedere...
-„Maestre, unde crezi că e *armura* ?”...
Ecoul fu răspunsul, prin tăcere!...

Inevitabilă, zdruncinătura
Acestor întâmplări necontrolate
- Care-ntreceau, cum se vedea, măsura -

Mă-nvălui în nebulozitate.
(Nici chiar Maestrul nu părea să vadă
Că mă scufund în imbecilitate.)

-„Dacă ştiam...ai fi avut dovadă!...
- Zise, Poetul, pe neprevăzute,
Întâmpinând căderea mea-n tornadă -

În lumea voastră, legi preconcepute
Distant vă țin de cea transcedentală,
- Capcană pentru visele pierdute -

În plus - mă înglodă în bănuială :
Te-ai avântat pe-o cale care sună
A propagandă *insurec - ționalã* !”...

Nod după nod simțeam că-n gât se-adună,
Că inima devine sloi de ghiață,
Că toate-n jurul meu erau minciună

Zvârlită cu intenție în față,
De-un ins perfid, pornit pe răzbunare,
Cu mintea decisiv-pizmătăreață...

Pe când, descumpănit, stam pe picioare,
Ne-nțelegând cum să-mi aleg Pionul
Predestinat mişcării viitoare,

Uitat, c-un geamăt lung, radiofonul,
- Ascuns încă-n urechea cu pricină -
Străfulgeră, să-şi regăsească tonul:

-„De ce-ai înțepenit ca o bovină ?
Urmează-ți *cariera*, plutoniere,
Că în *iepóca* mea *ieste* lumină !”...

Şi am pornit, aprins şi ros la fiere,
Să urc pe drumul meu, la datorie,
Spre un *Sfârşit* deschis de *priveghere*.

Dar zgomote, ca de menajerie,
Umplură aerul cu zvon de coase
Beatificate-n tinichigerie.

Sub lovituri decis-sentențioase,
Se-mbrățişa perete cu perete,
În ce-ar fi trebuit să fie case.

Cu forțe hămesite, de scumpete,
Punându-i pe mai toți din jur pe fugă,
- Lăsând în urma ei numai regrete -

O Lume da pe Alta s-o distrugă.
Ca un Hefáistos în răzvrătire,
Ca focul ce cuprinde şi subjugă,

Întregul, tot, zăcea în năruire.
Era o vânzoleală prin Cetate
Cum nu s-a mai văzut de la *Zidire*.

Sărind din lac în puț, cu-adversitate
Puteam s-accept, de-acum, că e posibil
Să le distrugi; pe rând, sau *combinate*;

Şi-apoi să te declari incoruptibil,
Vânzându-ți *bunul*, pe nimic, pe-*afară*,
Patriotard, strigând: e *productibil* !...

Trecut prin starea convulsionară,
Să mă exprim, nu mai găseam cuvinte!...
O, Zei !... Ce oameni, ce popor, ce țară !

-„Nu te hlizi la lucrurile sfinte;
Nu le atinge, dacă sunt necoapte;
Ci mergi, cum ți s-a spus, tot înainte !”

(Venea gândirea-**i**, drămuită-n şoapte,
Prin cel ce trebuia să mă îndrume.)
„Trei Cercuri ai urcat, din cele şapte,

Şi tot n-ai înțeles ce e pe lume ?
Cum pot să merg cu tine mai departe
Când tot ce vezi, accepți să te consume ?!”...

În fața mea, nescrisă, sta O Carte,
În adâncimi încorporând secretul
Convenției de viață şi de moarte:

„Prin ce hârtoape stă ascuns *Profetul* ?
Din vanități cum să-ncropesc *Anthena* ?
Pe unde-o fi acuma... *Comitetul* ?!”...

Atâtea întrebări trăgeau sirena,
De când mă avântasem peste Punte,
Încât în valuri mă-nghițea migrena...

Cine m-a pus să mă aburc pe munte ?!

CÂNTUL X

Cine m-a pus să mă aburc pe munte,
În noaptea asta rece şi bizară,
Cu zeci de ochi codoşi ce dau să-nfrunte

Pe cel ce-n van se zbate, fără țară ?...
Exfoliată, prinsă-n conjunctură,
Gândirea mea zvâcnea incendiară.

Ce Zei, constrânşi de vreo „nomenclatură”,
Tocmiți au fost să-mi ordoneze soarta,
Şi borş făcând din ea şi tocătură ?

Visasem Troia şi visasem Sparta,
Fără să văd, de fapt, „Fata Morgană”
Ce m-atrăgea de când trecusem poarta.

Urcând, mereu mai sus, - prins în capcană -
Cu fiecare pas, mai volatilă
Mi se părea misiunea cleptomană.

Pornit, dintr-un îndemn, după „feştilă”,
Mă răsuceam pe cercuri nesfârşite,
Cu o candoare parcă infantilă,

Când drept în față, vrând să resuscite
Ce-a mai rămas din forțele-mi pedestre,
Ca după ploi, (n-am spus şi...ilicite)

Palate răsăreau pe căi alpestre,
Cu eleganță reverențioasă.
-„Hai, spune, vezi şi tu ce văd, Maestre ?”

El, mie, cu o voce cioturoasă:
-„De când te-ai dat cu drumul la podişcă
Nu poate nimeni să-şi ridice casă

De teama ta. Plezneşti în tot ce *mişcă*! ”.
Şi pişicher, nevrând să se ogoaie:
„De te-nhămai şi tu, cu ei, la brişcă,

Găseai să dai pe un cârnat o oaie,
Cârnatul, pe o mână de verdeață,
Verdeața pe-un palat. (Nu pe căsoaie!)

Şi-un râs necontrolat, de precupeață
Abia întoarsă de la parastas,
Porni să salte peste fortăreață,

Ca un răspuns la vorba-mi de pripas.
-„N-ai auzit, amice, cum se vede,
Ce-nseamnă să *te-nvârți* la CARITAS !”

„E ca o pestă care se succede
La intervale, inerent, egale,
Cu sunet imbatabil de monede

Lansate-n Piramide verticale,
(Făcute cin’le urcă să rămână
În fundul gol şi fără de parale).”

-„Şi...totul începând de la o stână ?”
Din nou un râs se prăvăli, retoric,
Stârnind furtuni prin marea de țărână.

-„Pe ce tărâm de vis fantasmagoric,
Îți târâi fără de folos nădragii,
Lipsit complet de simțul metaforic ?”

„N-ai auzit cum se-ntruniră *Magii*
La *Fondul Nominal de Investiții*,
Mânați de-un Vânt pornit pe naufragii,

Ce-a-mbrobodit mulțimea-n superstiții ?
De te-nrolai şi tu la *CREDIT-BANG*,
(Un hocus-pocus pus pe dispariții

De-atâți analfabeți ajunşi în rang,)
Nu-mi pomeneai de stâne-mpăducheate
Când îți vorbeam de-un agrement de gang!”

Ca inculpat, în ambiguitate,
Mă chinuiam să prind ce mi se spune,
Cu-atât aplomb şi excentricitate.

Dus, pe meridiane, de-o viziune,
(C-un cerc mai sus consolidat pe scară,)
Credeam că traversez printr-o minune,

Mistic indusă şi misionară.
Şi, poate, avansat, pe negândite,
Din Jocul ăsta să mă văd afară...

Toate păreau gândit-înlănțuite;
Mirat, vedeam mărşăluind *coloane*,
Către „un nu ştiu unde”, îmbulzite..

Un maraton ? O cursă-ntre „țurcane”?
O defilare care se răsfiră
La dangătul produs de megafoane ?

Simțind cum gândurile-mi se lungiră,
În alterare hipertrofiată,
Maestrul le opri, unde porniră:

-„Din nou ți-e mintea greu îmburnițată;
Nu încerca să ştii de ce se-aleargă
Pe-o cale încă *nedeterminată*!”

Din stânga, unduind precum o vargă,
Coloana celor fără rost în viață
(Bătrâni ajunşi să fie duşi pe targă

Nepricepând de ce pai se agață)
Spre Parlament zorea, în disperare,
Orbecăind precum măgaru-n ceață.

Pe altă parte, cei în sărbătoare,
Pe-un *Bancoflex* delapidat, cu pile,
(De nerecuperat prin dislocare,)

Cereau şi în Senat drepturi fertile.
-„De ce ne-amestecăm în treaba asta ?!”
-„Să punem mâna pe Palat, copile!

De câte ori să-ți spun că *dreapta*-i casta
Cu-acces direct la poarta principală?!
Locotenente, vrei să treci năpasta?

Dă-te cu ei şi uită de răscoală !
Intră în rânduri -nu eşti oarecine-
Şi n-ai să te întorci cu mâna goală !...

Şi am ales. Calea era în mine!

CÂNTUL XI

*A*mestecat în „gloata parazită”,
Sau cel puțin aşa etichetată -
De când de „Zei” fusese slobozită

Să „zburde” flămânzind şi degerată -
Mă consumam în mine, ca de teamă
Că tot ce văd e-o lume-adevărată.

Un imuabil gând – ce se destramă
Când dă cu ochii de cărări pierdute –
Mă controla, pe când o radiogramă,

Ordin „de sus”, căzu peste „redute”:
-„Ți-e drumul drept precum îți este firea;
„Cel Mare” a decis să te salute!”...

Din nou pe capul meu vălătucirea!...
„...Menține-ți pasul după cel din față!
E şansa ta să-ți împlineşti menirea!”

Şi l-am urmat ca ...boul prin fâneață.
Fără să am nici cea mai mică scuză,
Că mă țineam de-o umbră şugubeață,

Care, crezând în starea ei confuză,
Făcuse trei cărări dintr-o cărare,
Presată de-o nevoie-călăuză...

Rămas, din nou, pe drum, fără ghidare,
Urechii mele i-a fost dat s-audă
Un glas -urcând ca din canalizare-

Prin gratii, opintindu-se cu trudă.
Cu inima la gât, drept amuletă,
M-am scufundat pe calea asta udă.

Din urmă, ca mânată de-o vendetă,
Care se-ntrezărea tot mai aproape,
Mă hăituia misiunea mea „secretă”,

Fără să ştiu că-n mediul dens de ape
- Un sublimat de mase omogene –
Doar cei cu măşti erau sortiți să scape.

„Cu măşti?!”... Ca nişte noduri gordiene,
Scurtate, fără nici o tevatură,
Un gând țâşni -minuni olympiene!-

Ducându-mă cu mâinile la gură:
„Cum nu-mi dau seama, prin asociere,
Că *Masca* este *Cheia* spre...*Armură*?!”...

Incorsetat, de propria-mi cădere
Prin spațiul ce părea că se contractă,
- Fără avize de expropriere -

Cu mintea zguduită, dar intactă,
Mă zvârcoleam, în zone ferecate,
Spre-a-mi regăsi poziția exactă.

Doar vocile, ce mă urmau ingrate,
Se disipau, obscure şi prudente,
Prin infinita insalubritate,

Plutind pe duhnitoare sedimente.
Să am în față, oare, „basamacii”
Sau urme ale Romei renascente?

„Atât mi-a fost!” -mi-am spus- zărind gonacii
Ce mă-ncolțeau, ca pe-o cățea străină,
Căzută-n laț - cum cad...”aurolacii” -.

„Atât mi-a fost!”... Dar, dintr-o „Oficină”,
Un flux m-a levitat, precum magnetul,
Trăgându-mă din *iad* către *lumină*,

Să-ndeplinesc ce mi-a prezis „Profetul”!
Şi-n fuga mea de glod şi sărăcime
Luai în cap, cu forța,...”Cabinetul”!...

Scăpat de Hades şi de-ntunecime,
Umblam parcă pe căi blagoslovite,
Încrezător, către viitorime...

Reverberând, de cele pătimite,
N-am observat că-n față o „mătuşă”
Se învârtea prin zone „prohibite”...

Ca un baros ce sparge o cătuşă,
-Trezind din somnul lor, căznit, cocoşii -
Un trăsnet m-a *îmbrățişat* c-o uşă,

Care lucea ca-n „Orizonturi Roşii”.
- Pentr-un moment, pierdut prin contractare,
Eram pe cale să-mi revăd strămoşii ! –

Căci mă aflam în camera în care,
De nu purtai „costumul” protector,
Intrai umil, cu coada-ntre picioare,

Şi te trezeai... o „coadă de topor”.
(De strajă uşii, clar în descendență,
Un „R” - barat - zâmbea provocator !)

Electrizat şi-n pură inocență,
Către „codoaşa” ce-ntregise *scena*
M-am răsucit, împins de providență,

Cum te absoarbe, spre adânc, Gheena.
Sedus de ea, mi se-ncleştase mâna
Pe clanța rece: „dacă e... Athena”?!

Descumpănit şi dus cu anasâna,
Condus parcă de mâini demoniace,
Cu ochii temători priveam bătrâna,

Nepricepând cu cine am de-a face.
Când, cu-ntreruperi, vocea de pe undă,
Mă readuse între dobitoace:

-„Ai fost probat secundă cu secundă,-
De când *comanda* ți s-a dat, plenară,-
Cu-aceeaşi înțelegere profundă

Cu care *ridicat* ai fost pe *scară.*
Acum ți-e rândul să plăteşti tributul
Cu o ardență *revolu-ționară*.

Adu Armura, Sabia şi Scutul,
Predestinate pentru viitor,
În care tu vei regăsi... Trecutul !...

Cu salutări,... *Popolul muncitor* ! ”

CÂNTUL XII

*E*ram, pe-Olymp, o simplă vietate,
Ținând în mâini mănunchiul de puteri;
Un Hercules, scăpat de sub lăcate,

Ce plimbă moartea către învieri,
Ros de-ndoieli, sperând să regăsească,
Pierdută, calea zilelor de ieri...

Nimic n-ar fi putut să mă oprească
Şi cine-ar fi-ndrăznit să se opună
Puterii care se porni să crească,

Sporind în clocot şi stârnind furtună
Pe vastele alei, de Zei prescrise,
Pe cei de rând anume să-i supună?

Eram pe-Olymp! - un vis descins din vise,
La care-atâți ar fi voit s-ajungă -
Zăgăzuiți la porțile-i închise.

Ținându-mi strâns *averea* într-o pungă,
Eu mă plimbam pe largile-i culoare,
Cu o plăcere ce-o doream prelungă.

La doar un pas de imortalizare,
Cu chipul strălucind ca-ntr-o oglindă,
Treceam pe lângă Zei, în conspirare,

Nemailăsând nimic să mă surprindă.
Era doar vanitatea mea crescută,
Sau lumea de afară, suferindă?!...

Rătăcitor prin *ántica redută*,
În brațe cu *armura* cea străveche,
Mi-era ființa-ntreagă străbătută

De nişte forțe fără de pereche...
Când, *croncănit*, m-am scuturat amarnic,
Ca oaia când se scutură de streche:

-„Am prevăzut că visul nu-i zadarnic;
Răsplata va veni cum se cuvine.
La uşa mea, te voi numi *uşarnic*.

Dar, nu te fuduli printre *jivine*,
Că ăştia *te ucide* pe la spate,
Mai rău ca *agenturili* străine.

Fă-ți, din nimica, oportunitate,
- Din *vânturi* cum atâți îşi fac avere –
Şi adă-mi *semnul* de loialitate!”

Oare să-l duc? Tii, ce frumos mi-l cere!
Achile l-a pierdut de-o veşnicie,
Iar El îl vrea, mărindu-se-n putere,

C-o ispitire vagă de simbrie?!
Deci, truda mea - ajunsă la scadență -
Cum aş putea s-o dau pe veresie?!

Dacă am dovedit obedință,
Şi-am fost, de-atâtea ori, samaritean,
E, doar, că n-am crezut că am potență

Prin mine să mă văd...olympian!...
(Din urmă *vocea* mă urmă vagmistru:
„Eşti *advansat...*la grad de...căpitan!”)

La „căpitan”?...O notă-ntr-un registru?...
Cu-*armura* ce extatică mă-mpinge,
Pe scara Zeilor? Pot fi *Magistru* !...

Decis - s-ating ce nu se poate-atinge
De cei îngenunchiați, în prosternare -
Şi cu voință unică de-a-nvinge,

Am apăsat pe clanță la intrare.
Surprins, cu mâna încă pe desagă,
Buzna am dat în plină adunare.

(Pentru o clipă viața mea pribeagă
- Fulgerătoare trecere prin vreme –
S-a derulat, topindu-se, întreagă.)

„Îi am pe toți în mâini, de ce m-aş teme?
De ce să-i las să-şi numere arginții?
Acum e-acum! E timpul! Clipa geme

Să mă înalț cum mi-au prezis părinții!”...
-„Întoarce-te mai iute *căpitane*
Că, altfel, au să te mănânce *Sfinții* !”...

„La naiba! Şi comenzi şi microfoane!
E liber cine vrea să te asculte...
Eu sunt sătul de sfaturi şi ciolane;

Nu-mi trebuie nici grade nici insulte!
Stăpân fiind pe forța ce *dezbină*
Pot declanşa, în jurul meu, tumulte!”

Şi c-o sfidare, neaoş-carpatină,
Fără să pierd o clipă de gândire,
M-am deşirat sub conul de lumină:

-„Hei, Voi!, cei *condamnați* la nemurire,
De-o lege strâmbă, nejustificată,
Contând pe *haita* josnică la fire!

Vă-nvinuiesc de crimă şi, pe dată,
-Puterea ce-o dețin, mă-ndreptățeşte-
Să vă aduc legați la judecată!”

O linişte, cum rar se pomeneşte,
Un gol născut, ce prevestea furtuna,
Cuprinse-ntreaga sală, ca-ntr-un cleşte.

Întocmai ca pe când trăia*... Străbuna.*
Eram acolo - vajnică salvare! -
Să ciopărțesc, înverşunat, cununa

Gângavilor ajunşi, prin uzurpare,
Mai sus decât au fost, cândva, *Titanii*.
Şi cum eram, peste mai mari, Mai Mare,

Puteam să le gătesc de petrecanii
Ori să-i arunc pe toți de-a berbeleacul,
Aşa cum ei făcură cu *tiranii*...

Dar, cum îmi descifrasem zodiacul,
Voind *puterea* mea cu toți s-o vadă,
Am rupt sigiliul, zguduindu-mi veacul!...

Dă, pe ei, Doamne, o *Mineriadă* ![3]

[3] Festival de cântece şi dansuri, de origine carpatină, la care premiile se împart cu bâtele. Organizatorii, „necunoscuți". (n.a.)

CÂNTUL XIII

Pe ei, dă, Doamne, o Mineriadă!
Că din *nimica* mi-au făcut probleme,
Stârnind furtuni ce-n mine dau să cadă

Şi nu găsesc scăpare. Şi nici vreme
Să-ncerc a *repara* ce se mai poate,
Pe vârful ăsta-mpodobit cu steme.

Cu *sacul* meu, din care n-am ce scoate,
Pornit de pe tărâmuri geto-dace,
Eu, pe Olymp, sunt doar o vietate!

Dar vremile şi „forțele" rapace,
Cu sprijin dat de Unități Terestre,
Stau gata să apese pe trăgace.

-„Vrei să mă vezi în *dungi* şi cu *căpestre* ?
Vrei, iar, să-mi fie viața târnuită?
Salvează-mă, oriunde-ai fi, Maestre!

Sunt un fitil aprins, la dinamită!
Ce pot să fac să mă revăd afară,
Amestecat în „gloata parazită"?!

Maestre, nu-ți fă neamul de ocară!
Nu mă lăsa căzut pe cazemată!...
Maestreee!...Unde eşti?...că mă omoară!”...

Ca din neant, o mână înghețată,
Se-ntinse salvatoare, ca o punte,
Din ce-am intrat, afară să mă scoată.

-„Copile, îți văd pletele cărunte;
Cum de-ai ajuns în „Marea Adunare”?
Doar ți-am spun clar: să nu te urci pe munte!

Acum mă chemi? Ajuns la disperare?!
Credeai că ai să dai peste-o nuntire?
Nuntirea era gata să te-omoare!”

Şi, strâns în chingi, mă trase spre ieşire,
Fără să-i pese de ce zic „geambaşii”
Tocmiți de noua/veche „rânduire”.

-„Grăbeşte-te, să nu scăpăm *luntraşii* !”
Şi-n urma lui, prin liniştea morbidă,
- Mergând docil şi numărându-mi paşii –

Ca un portal ce sta să se deschidă,
O cale apăru: marcând limanul
Ce m-atragea în lumea translucidă...

Pe trup, de frig, îmi tremura sumanul,
Când vorbe mă-ncolțiră, fracturate:
-„Fii pregătit...te-aşteaptă...*Veteranul* !”...

Dintr-un Nimic, ajuns Enormitate -
Mă prinse-n fibra lui congenitală,
Un Timp ce refuza să se dilate,

Să pot da piept cu „Umbra Genială”...
-„Adus-ai, cum ți-am ordonat, Armura -
Pavăza mea, în *treaba capitală* ?”

Ghicind, ca din ghioc, încurcătura,
În care mă băgasem fără vrere,
Voiam să țip, dar nu mă ținea gura!

Cu ultima fărâmă de putere,
I-am strecurat, ca hoții, cea desagă,
Să las în urmă visele-himere!

Iluzie deşartă! Din zănoagă,
Mă-nlănțuia o Mare nevăzută,
Golindu-mă de gânduri şi de vlagă.

-„Maestre, calea mi-e contrafăcută
De-o vrere care, grav, mă cumpăneşte.
Ajută-mă, nu mă lăsa-n derută!”

-„Ce-aveai în sac, de zaci ca prins în cleşte?”
-„Mănuşile,...mantaua...şi-o cagulă”...
Ca aripa furtunii care creşte,

Vâltoarea mă cuprinse, nesătulă
-Un punct pierdut, prin spațiu-n dilatare-
Intact să mă extragă din *celulă*.

Un Univers se puse în mişcare -
Pasaj către o nouă *dimensiune*,
Târând un urlet după el: „Trădare!...

E-o instigare la rebe-li-une!
Te prind *io*, când mai treci pe-aci,... *răcane*!”...
Spre cinstea mea şi-a numelor străbune,

Timpul curgea pe vechile cadrane.
Condus de forța pusă să m-ajute,
Eu lunecam spre lumile „umane”:

O umbră, printre „umbrele pierdute”.
Pe când, surprins de-atâtea revelații,
Mă minunam, de cele petrecute,

Văzui o mână scrijelind pe spații:
„IEŞIREA, NUMAI, PENTRU CINE POATE!”
-„Colega,...am ajuns...la destinații!”

Şi Fratele mă-mbrățişă: ca frate,
Dorindu-mi să ne revedem cu bine,
Pe când mă voi vedea-n Eternitate...

Singur, cu cine să țin sfat? Cu cine?!...
Prin noaptea ce dădea să se dezică,
Fără de glas, cu gândul la coline,

Mă scuturam de vremuri şi de frică:
Doamne, nu vezi, din neagra ignoranță,
Un neam, precum un val, că se ridică?

Dacă-i vânjos şi plin de cutezanță,
De ce-i menit să umble prin istorii,
Flămând şi gol şi fără de speranță?

Cu câte-o ocnă, zilnic, în toți porii,
Pe muche cât o să-l mai țină ora?
Sătul de-atâtea sfaturi iluzorii,

Nu-i oare Timpul copt, să-şi joace Hora?...
Şi, din pustiul nopții infidele,
Scăpate ca din mână de Pandora,

Pe cerul Țării se iviră stele.

SCHIȚĂ DE PORTRET

Chiar dacă nu este încă membru al unei asociații scriitoricești din România sau Canada şi chiar dacă aparițiile (am putea zice întâmplătoare) în presa literară românească mai mult îl ascund decât îl evidențiază, ADRIAN ERBICEANU are o prezență activă recunoscută pe adresa de internet a poeziei românești, desfăşurând substanțiale şi fructuoase „convorbiri" cu interlocutori valoroşi, cu probitate în domeniu, atât din țară cât şi din străinătate.

Ca persoană particulară, este de-a dreptul cuceritor şi, odată intrat în sfera atenției sale, ca om al cuvântului, nu va ezita să se confeseze, deschizându-se ca o carte, nescrisă încă, dar în curs de elaborare. Atent la ceilalți, este, în acelaşi timp, atent cu sine, dovedind că nu el îşi scrie poezia, ci poezia îl scrie pe el. Dar remarcile sale, în ultima vreme, au căpătat greutate, părerile sale au substratul cunoştințelor şi exercițiului îndelung, remarcându-se prin conciziune, claritate, adecvare şi perspectivă, necantonând în zone închise. De aceea este căutat cu asiduitate.

Am discutat de mai multe ori „starea" poeziei condeierilor români din Canada, în special a celor din Montreal, ocolind cadrul minimei rezistențe. Am constatat cu bucurie că, nemulțumit fiind de sine, ca şi de poezia care se scrie acolo, dar şi de cea de pe „acasă", încearcă, nu fără rezultate, să se depăşească, progresul fiind vizibil şi benefic, atât pentru poet, cât şi pentru cititor. Aşa se face că poezia din volumul de debut („Confesiuni pentru două generații", Tribuna, Sibiu, 2003), arzând etapa tatonărilor adolescentine şi a primei tinereți, n-a făcut decât să stimuleze procesul unor clarificări, în vederea unor elaborări poetice superioare, care, la ora actuală, îl aşază pe Adrian Erbiceanu în rândul poeților care au ce spune cititorului şi ştiu cum să spună. Sper că aceste afirmații se vor adeveri prin cărțile sale viitoare, proaspetele sale creații îndreptățind cu prisosință încrederea în posibilitățile sale. Ne face plăcere ca, în cele ce urmează, în câteva rânduri, să-l prezentăm pe autor cititorilor săi.

Adrian Erbiceanu, scriitor român din Canada, este absolvent al Facultății de Filologie, a Institutului Pedagogic din Bucureşti, promoția 1970. În țară a fost ofițer al armatei române, dar, fire independentă, din motive uşor de înțeles, îşi dă demisia şi emigrează în Canada, unde ia viața pe cont propriu. Reuşeşte, cu greu, dar reuşeşte, să-şi organizeze viața şi să realizeze situația materială care să-i permită libertatea de mişcare, socială şi culturală. Este, până la această dată, autor al volumului de versuri mai sus amintit şi al unei „temerare" încercări de a „prinde" în vers, într-o viziune proprie, a ansamblului evenimentelor desfăşurate din decembrie 1989 şi până în prezent, titlul cărții fiind „Divina Tragedie", în curs de tipărire la aceeaşi editură sibiană. A publicat poezie în „Transilvania", „Curierul artelor", „Târnava", „Tribuna" (Sibiu), precum şi, sporadic, în reviste militare, (cât a fost în țară). Are pe internet multiple prezențe poetice, situate la înalte cote de apreciere. Despre poezia sa au scris: Eduard Huidan (Gazeta de Transilvania), Emil David (postfață la prima carte), Dan Popescu („Transilvania"), Ioana-Narcisa Crețu („Transilvania"), Mihai Miron (Cronica Română), Adrian Munteanu ( ), Ion Vlăduțu (Romanian Times – Portland), Letiția Militaru, George Filip, Calinic Toropu şi Mircea Gheorghe – toți din Canada. Spicuim:

Eduard Huidan: „ Adrian Erbiceanu este un poet, o voce de care va trebui să se țină seama, un şlefuitor atent al versurilor, un surprinzător stăpân al cuvintelor unei limbi pe care, de ani şi ani, o vorbeşte doar în familie". „...Porțile lui Adrian Erbiceanu (sunt) deschise spre o lume fascinantă, care defineşte un poet subtil, dar şi de forță, în acelaşi timp."

Emil David: (în triada cărții sale) „Adrian Erbiceanu se joacă de-a stelele cu gândul pur şi durerea veşniciilor de-o clipă, frumos nebun al tinereții trecătoare... se simte omul lucid şi matur, trecând prin experiențe de viață cruciale, având...percepția scurgerii ireversibile şi nemiloase a timpului...(sau) îşi asumă răspunderea supremă a senectuții: viitorul în trecut..."

Dan Popescu: „Divina Tragedie" este un periplu dintr-o epocă apusă, spre o epocă revolută, dar plină de sechelele tovărăşiei politice.. Mai mult, suntem puşi în fața unui rechizitoriu cu formule estetice. Erbiceanu nu uită în jocul poetic să presare judecăți cu valoare universală."

Ioana-Narcisa Crețu: „Din perspectiva cercetătorului de limbă se remarcă spectacolul oferit de limbaj, datorită unor registre deosebit de variate. Este vorba de un simplu demers ludic... declanşat sau presupus,... de o tonalitate gravă..., limbajul ajungând până la densitatea unui demers intelectual..."

Mihai Miron: „Depărtarea dintâi şi căldura regăsirii cu cei dragi dau ton şi substanță poeziei... substanța versurilor este luată din lacrimă de stele, explozie solară şi negru de cer înnoptat."

George Filip: „Cerberii destinului fac veghe veşnică şi nu-l lasă pe cel însemnat să evadeze din perimetrul hărăzit de divinitate. Aşa s-a întâmplat şi cu canadianul de origine română Adrian Erbiceanu."

Ion Vlăduțu: „In poezie a atins în crescendo note alte, cu purități de lumină lină şi de muzică siderală. Eternă rămânând doar harpa, vibrând în timp edenic, plângând sau jubilând iubiri terene, din câte au fost, din câte vor ca să mai fie."

Letiția Militaru: „...Adrian Erbiceanu ne reaminteşte tot ce am avut de trecut în planul sentimental şi al reflexiilor filozofice de o viață."

Calinic Toropu: „...cu vocea sigură a comandantului de oşti – şi cu o intonație care-mi aminteşte de lecturi făcute de Nichita Stănescu – poetul Adrian Erbiceanu ne-a transmis pe viu fiorul înviforat al emoțiilor ce-i străbat versurile."

Adrian Munteanu: „ poemul, de largă respirație... încearcă reabilitarea şi contemporaneizarea formulei renascentiste a sublimului Dante... Încercarea e meritorie şi complexă, tematica aleasă fiind la limita parodiei. Un zâmbet ironic întrezăresc la colțul gândului. Într-adevăr, divină tragedia."

George L. NIMIGEANU

Postfață

Încep printr-o mărturisire de suflet: am avut privilegiul să asist la „naşterea” acestei cărți care-şi ia azi zborul către cititorul român. În urmă cu mai bine de un an, poetul Adrian Erbiceanu venit pentru întâia oară la noi, la TRIBUNA sibiană, din îndepărtata Canadă, pentru a-şi lansa volumul de succes „Confesiuni pentru două generații”, purta deja în sine şi cu sine ideea generoasă, palpitantă a „Divinei Tragedii”. Ea avea să se contureze definitiv chiar în acele zile şi săptămâni fie din mărturisirile sincere pe care le-am schimbat atunci în nişte seri de neuitat, fie din dialogurile nesfârşite pe care le-am purtat în lungile drumuri prin țară între aşezările pe care poetul însuşi le alesese ca să le dăruiască, frumos şi simplu, cartea sa dintâi.

Omul Adrian Erbiceanu, lipsit ani în şir de contactul nemijlocit cu realitățile româneşti, mai cu seamă în nişte momente şi conjuncturi când acestea se modificau cu o viteză amețitoare, dorea cu tot patosul să pătrundă esența vieții româneşti, mecanismele ei intime dincolo de umbre şi lumini, pentru a-l ajuta pe poetul Adrian Erbiceanu să le distileze în expresii şi licențe poetice remarcabile, şocante chiar pe alocuri.

Nimic mai frumos, nimic mai demn de prețuire decât osteneala şi zbaterea poetului - trăind la aproape infinite distanțe geografice de „proza” cenuşie şi sordidă a realităților țării sale de baştină - de a o scutura de praf şi mizeria cotidiană, de a o aşeza în retortele nebănuite ale unui suflet sensibil, de a o trece prin alchimia inspirației şi a o sublima în poezie. Proza vieții românilor exprimată în poezia devenirii lor, măcar şi pentru multele şi nedreptele suferințe pe care au fost şi sunt siliți să le îndure !

Ar mai fi de spus că mesajul poetic al lui Adrian Erbiceanu, înainte de a se întrupa în cartea de față, a răzbătut către cititorul român de poezie bună prin paginile prestigioasei reviste „Transilvania” care îşi leagă astfel numele de această creație.

Ar mai fi de spus că mă simt încă dator poetului cu o sumă de promise şi neexpediate texte cuprinzând idei şi păreri personale asupra unor evenimente din viața românească menite să îmbogățească bagajul de cunoştințe al autorului. Mă mângâi însă cu gândul că este poate mai bine că s-a întâmplat aşa, pentru că această nouă carte trebuia, obligatoriu, să rămână o creație sută la sută Adrian Erbiceanu. Nimeni nu poate judeca azi mai bine, mai obiectiv, mai lucid şi mai tăios viața complexă a României, decât un român de dinafara ei !

Emil David

Cuprins

Cuvânt înainte..... 5
Scrisoare către cititor..... 7
Cântul I..... 13
Cântul II..... 21
Cântul III..... 27
Cântul IV..... 35
Cântul V..... 41
Cântul VI..... 49
Cântul VII..... 55
Cântul VIII..... 63
Cântul IX..... 69
Cântul X..... 77
Cântul XI..... 83
Cântul XII..... 91
Cântul XIII..... 97
Schiță de portret..... 105
Postfață..... 109

Tipărit la
TIPOTRIB

2400 Sibiu ROMÂNIA
Str. George Coşbuc 38

Tel. 0040 269 211281
Fax 0040 269 214141
E-mail: red@tribuna.ro

ISBN 973-7749-08-1

2004